

domovino, če že moraš, a prosimo te, vrni se, pridi gotovo nazaj; mi te počakamo.“

In določili so, da se nobena cesarična do leta dni ne sme omožiti, temveč da eno leto čakajo na Slaboto. Če se ta vrne, preden mine leto dni, si izbere eno za ženo in postaneta cesar in cesarica, a če se do leta dni Slabota ne vrne, se smejo cesarične svobodno omožiti, in cesar sme cesarstvo odstopiti, komur hoče.

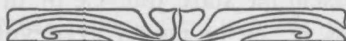
Slabota je bil s to določitvijo zadovoljen; poslovil se je ter hotel oditi, kar stopi k njemu najmlajša cesarična, vzame svilnat robec, v katerem je bila uvezana cesarska krona, ga prereže na dvoje in da eno polovico Slaboti, rekoč: „Dragi naš rešitelj! Hraniva vsak pol robca, če se vrneš, se bova spoznala po teh polovicah robca. Vrni pa se gotovo; čakala te bom ne samo eno leto, temveč tri leta, da, čakala te bom sedem let in se ne bom omožila, dokler ne prideš ti.“

Obdarili so Slaboto še z drugimi darovi. Odšel je.

Šel je k morju k mrtvemu zmaju. Porezal je iz vseh glav jezike in jih shranil. Potem pa je z mečem razklal srednjo glavo, in res — v sredi v možganih je bila koščena bela škatlica in v nji mazilo, ki ga je rabil za oživiljenje okamenelih bratov in kraljičen. Vesel jo je vtaknil v žep, bil je je bolj vesel kakor prej cesarjeve ponudbe, ko mu je ponujal cesarsko krono, vse cesarstvo in neizmerno bogastvo.

Napravil se je na pot. Poplašal je še bogato krčmarja in odjezdil je iz devete dežele nazaj. Misлил je na brate in kraljične, misлил na najmlajšo kraljično, ki joče noč in dan in ga željno pričakuje. Jezdil je noč in dan, da bi bil prej tam.

(Konec.)



Ivko in Saša.

Spisala Dušana.



se polno veselja je bilo zunaj. — Gospe so šetale s pisanimi solnčniki in širokokrajnimi klobuki; otroci so tekali za kolesi, ki so jih poganjali s palicami. — Vsakovrstne bahate rože so se šopirile na slamnikih, in rdeče pentlje so mahale v zraku.

Šli so ljudje na izprehod. — Kdo pa bi ne bil zunaj spomladi, ko je vse tako veselo!

Ždeli smo pozimi notri v sobi — a sedaj, ko sije solnce topleje, pa le ven, ven med solčne žarke!

In otroci so kaj radi hiteli za solnčnimi žarki. Tako jih je nekaj vleklo iz mestnih ulic, da so kar naprosili starše, da naj gredo na izprehod.

In šli so otroci za onimi gospemi s pisanimi solnčniki, za onimi slamniki z bahatimi rožami. — Poganjali so kolesa in drhteli veselja. — Tupa-

tam so jih starši opominjali, naj ne bodo preglasni, zakaj to ni lepo, če po ulicah in sploh med ljudmi vpijejo. — Tam zunaj v gozdu, da, tam pa lahko vriskajo kar zdržema.

Nekateri so se kar naložili na voz. Nametali so nanj vse polno ropotije in igrač, da jim lepše in zabavnejše mine pod milim nebom svobodni čas. Ej, to je bila vesela vožnja, to je bilo vriskanja in petja!



Prišli so do večjega travnika. Ustavili so voz. Pričeli so otroci neko igro in pometali igrače daleč proč v travo. Naveličali so se kmalu te igre, in Savanov Ivko je dejal, naj se igrajo kaj drugega.

„O ne, saj smo že trudni,“ so dejali drugi otroci in posedli so na travo.

„Ti, Ivko,“ je dejal Saša, „ali si že res bil v onem zverinjaku, ki je bil zadnjič v mestu? — Povej nam, kako je tam, jaz nisem še bil.“

„O, to ti pa že povem,“ je odgovoril Ivko.

„Veš, Saša, v zverinjaku mi ni nič kaj ugajalo.“

„Ne? Zakaj pa ne, Ivko?“

„Zakaj ne? Pravzaprav ne vem, ali kar čudno mi je bilo tam med tistimi kletkami. Ti ne veš, kako so se mi živali smilile.“

„Smilile, zakaj?“ je dejal Saša.

„Misliš, da nič ne čutijo oni tigri in levi, ki so tam v železnih kletkah?“

„O, da, gotovo čutijo.“

„Torej vidiš, Saša, pa se mi je zdelo, da bi jako radi imeli zopet svobodo oni levi in tigri. Učili smo se v šoli o njih, kako so tam velikanske pustinja, tako velikanske, da jih sploh še tu ni ne. In tu so lahko letali dan za dnem brez meje. — Uživali so brezmejno svobodo. Kamor so hoteli, so drevili in ponoči so si poiskali brlog ali pa so šli na lov. In tu, vidiš, Saša, v teh kletkah pa jim je tako tesno.“

„Misliš li, Ivko, da niso prav popolnoma navajeni kletke? Saj so nekatere leve, tigre ali pa tudi druge zveri ujeli že kot mladiče.“

„Seveda so navajeni,“ deje Ivko, „ali nekaj jim je gotovo še ostalo od one brezmejne svobode. — Videl sem leva, ki je begal z ene strani kletke na drugo stran in pri tem tako žalostno gledal predse, da se mi je v resnici smilil. Kar šel sem domov, nič več nisem mogel zreti te ujete živali.“

„Veš kaj, Ivko — nekaj mi je prišlo na misel.“

„Kaj pa?“

„Kaj pa meniš, kako pa je z našimi metulji, ki jih lovimo? Gotovo tudi ti čutijo, da so ujeti. Tako svobodni letajo v ozračju, posedajo med rože, srkajo med, tako radi imajo solnčne žarke. In potem pa hipoma v tistih zelenih mrežah! — Misliš li, da jim ni hudo?“

„Saj res, Saša, tega se pa še nikoli nisem domislil. O, gotovo jim ni dobro v naših mrežah!“

„Kajne, da ne? Ali si že opazil, kako frfotajo in stresajo s krilci?“

„Da, da, Saša, videl sem že, pa se nisem brigal za to.“

„Jaz tudi ne,“ odgovori Saša, „ampak prav vesel nisem bil pa tudi nikoli, če sem ujel kakega metulja in je tako drhtel, tako drhtel . . . Izpustil sem ga nehote in vesel sem bil, kadar je tako z živostjo izginil med rožami . . .“

Mračilo se je. Drugi otroci so se že odpravljali s starši domov. Tudi Sašo in Ivka so že poklicali starši.

„Veš kaj, Ivko, jaz pa ne bom več lovil metuljev.“

„Jaz tudi ne, Saša, saj se mi smilijo siromaki. Dejal bom še drugim, naj tega nikar ne store!“

In odšla sta Ivko in Saša domov. Izrpehajalcev že ni bilo nič več toliko. Trave so žarele v zadnjih žarkih. Vsak popek drevesnih vej je drgetal v večerni sapici.

Gospe niso imele več razpetih solnčnikov, in rdečih pentelj ni bilo več videti. Pomladanski vzduh je polnil ozračje, in tam iz mesta so brlele prve luči . . .